

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΝ ΧΑΪ'ΝΕ

I

Μ' ένα βιαστικό περπάτημα
διαβαίνω άπάνω άπ' τ' γεφύρι,
τ' ο φεγγάρι έξω άπ' τ' άσνεφα
για να μου φέξη άχνό ελχε γύρει.

Μπρός στο σπιτάκι της εστάθηκα
και κάρφωσα ψηλά τ' άμνια
κι αντίκρισα τ' ο παραθύρι της
και μούγινε ή καρδιά κομμάτια.

"Αχ ! άλλοτε έξρω πώς κτύπατες
χρυσό μου, άπ' τ' ο παραθύρο σου,
και κάτω άπ' τ' ο φεγγάρι μ' έβλεπες
σά μου ίτιά να πέγω έμπρός σου !

II

Τ' ο φθινόπωρινό, τ' άχορό φεγγάρι,
γλυστράει έξω άπ' τ' άσνεφα τ' άγνά.
Μοναχικό μπροστά στο κοιμητήρι
ύψώνεται τ' ο σπιτί, τ' ο παπά.

Διαβάζει ή μάνα μέσα στο Βαγγέλιο
ό γυιός εινε σκυφτός μπρός στο κερί.
"Η πεύο μεγάλη κόρη νυσταγμένη,
τεντώνεται και λέει ή πεύο μικρή:

"Αχ, Θεέ μου, πώς τις νοιώθω να
[περνάνε
ή μέραις τόσο βαρεταίς εδώ !
Μόνον σάν πάν να θάψουμε κανένα
Τότε προσμένω κάτω τι να 'δω".

"Η μάνα μέσ' στο διάβασμα άπανταί :
"Τι λές ; τέσσερες θάψαν μοναχά
άπ' τήν ήμέρα πού ο πατέρας σου εινε
'στην πόρτα τού κοιμητηριού βαθείά".

"Η πεύο μεγάλη κόρη χασμουρείται:
"Δέν θα πεθάνω από τήν πεύνα εγώ·
αύριο θάπλώ σου τ' ο κόντε μου τ' ο σπιτί·
τόν λένε τόσο πλούσιο και γλυκό !"

Φωνάζει γυιός και λείψασκογελώντας:
"τρείς κυνηγοί με τρόπο μαγικό
κάνουν χουσαφι ψεύτικο και θέλουν
να μάθουν και σε με τ' ο μυστικό".

"Η μάνα τόν άκούει, και τ' ο Βαγ-
[γέλιο
'στο πρόσωπό του τού πεταί με όρμη.
"Θεοκαταραμένε, μού σκοπεύεις
ληστής να γίνης σάν κ' αυτους
[και σύ".

Μά ξάφνου χτύπο άκούστος παραθύρι,
κάποιον θωρούν τ' ο χέρι να κουνή
άπ' όσω έκ' ήταν ο νεκρός πατέρας
φορώντας ράσο δόλομαυρο, μαζού.
Μεταφράσεις Πέτρου Ραΐση

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Του GUY DE MAUPASSANT

ΤΡΕΛΛΟΣ

"Όταν πέθανε εΐταν πρόεδρος Έφρετείου, δικαστής άκέραιος τού όποιου τήν ανεπίληπτη ζωή τήν φεραγον για παράδειγμα μέσα σέ όλα τ' ο δικαστήρια τής Γαλλίας. Οί δικηγόροι, οί δικαστάι, όλ' οί δικαστικοί ύποκλινόντουσαν με βαθύτατο σεβασμό μπρός στή μεγάλη, λευκή κ' ισχνή φυσιογνωμία του πού τήν εφώτιζαν δυό μάτια λαμπρά και βαθείά.

Πέρασε τή ζωή του κυνηγώντας τ' ο έγκλημα και προστατεύοντας τούς άδυνάτους. Οί κακούργοι κ' οί δολοφόνοι ποτέ τους δέν εΐχαν έναν έχθρο πύο τρομερό· αυτός φαινότανε σά να διείραζε μέσα στην ψυχή τους τίς πύο μυστικές τους σκέψεις και να διάκρινε, με μά μάτια, όλα τ' ο μυστήρια τών προθέσεών τους.

Εΐχε πεθάνει λοιπόν σέ ήλικία ογδόντα δυό χρόνων, περιστοιχισμένος από σεβασμό κ' ακολουθημένος από τή θλίψη ενός δλοκλήρου λαού. Στρατιώτες με κόκκινες κυλότες τόν εΐχαν συνοδέψει ώς τόν τάφο του κ' έπίσημοι με λευκές γραβίτες εΐπαν πάνω άπ' τ' ο φέρετρό του περιλπούς λόγους κ' έχυσαν δάκρυα πού φαινότουσαν άληθινά.

Νά λοιπόν τ' ο παραδόξο χατίρι, πού ο συμβολαιογράφος του κατάπληκτος άνακάλυψε μέσ' στο γραφετό βίβου συνέειτξε να κλειδώνει τίς διογραφίες τών μεγάλων έγκληματιών.

Εΐχε τίτλο κ' εΐταν γραμμένα τ' ο εξής :

ΓΙΑΤΙ

20 Ίουνίου 1851.—Βγαίνω από τήν συνεδρίαση. Έκανα να καταδικασθώ τ' ο Μπλοντέλ εις θάνατον ! Γιατί λοιπόν αυτός τ' ο άνθρωπος σκότωσε τα πέντε παιδιά του ; Γιατί ; Συχνά, συναντά κανείς τέτοιους ανθρώπους για τούς όποιους τ' ο φόνος άποτελεί μιά ήδονη. Ναι, ναι, ναι, πρέπει να εΐναι μιά ήδονη, ή μεγαλύτερη άπ' όλες ίσως· μάλιστα τ' ο φόνος δέν εΐν' έκείνος πού μοιάζει περισσότερο με τή δημόσια ; "Η γέννησις κ' ή καταστροφή ! Οί δυό αυτές λέξεις κλείνουν τήν ιστορία τών κόσμων, τού πάν εΐναι αυτές, τού πάν ! Γιατί μεθύει τ' ο φόνος.

26 Ίουνίου.—Γιατί λοιπόν τ' ο φόνος εΐναι έγκλημα ; Ναι, γιατί ; Άπειναντίας, εΐναι νόμος τής φύσεως, τ' ο νόμος τής καταστροφής. Κάθε ύπαρξη έχει προσομοίωσι σ' ο σκοτώνει ; σκοτώνει για να ζήσει και σκοτώνει για να σκοτώσει. "Ο φόνος εΐναι μέσα στην ίδιουσηγρασία μας· πρέπει να σκοτώνουμε ! Τά έσα σκοτώνουν άδιάκοπα, όλη τήν ήμέρα, σέ κάθε στιγμή τής ύπαρξέως των. "Ο άνθρωπος φωνεει άδιάκοπα για να ζήσει—μιά ποση ανάγκη έχει να σκοτώνει και για ήδονη ; γιατί άκριβώς

βρήκε τού κυνηγι. Τά παιδιά σκοτώνουν τα έντομα πού βρίσκουν, τ' ο πουλάκια κ' όλα τ' ο μικράζωα πού τούς πέφτουν στα χέρια. Μά αυτό μόνο δε θάρκούσε να ικανοποιήση τήν άκαταίτητη ανάγκη τού φόνου πού έχουμε μέσα μας. Δέ μās φτάνει τ' ο φόνος τού ζώου· έχουμε έπίσης ανάγκη να σκοτώσουμε κ' άνθρωπο. Άλλοτε ικανοποιούσαν αυτή τήν ανάγκη κ' άνθρωπινες θυσίες. Σήμερα, ή ανάγκη τής κοινωνικής όμοנוίας όνόμασε τ' ο φόνος έγκλημα.

30 Ίουνίου.— Τό να σκοτώνεις εΐναι τ' ο νόμος, γιατί ή φύσις αγαπά τήν αιωνία νεότητα. "Η ίδια φαίνεται σά να φωνάζει άσυνειδητώς μέσ' στα έργα τής : "Γρήγορα ! γρήγορα ! γρήγορα ! " "Η ίδια πάλι καταστρέφει κ' ή ίδια ανανεώνει.

2 Ίουλίου.— Τό άτομον—τι εΐναι τ' ο άτομον ; Τό πάν και τίποτε. Μέσα στη σκέψη, εΐναι ή αντανάκλαση τού δλου. Καθρέφτης τών πραγμάτων και τών γεγονότων, κάθε άνθρωπον πλάσμα εΐν' ένας μικρός κόσμος μέσ' στον κόσμο.

Μά ταξιδέφτε—κοιτάχτε τίς άπειροπληθείς φυλές και τότε τ' ο άνθρωπος δέν εΐναι μιά τίποτε ! Πάρτε μιά βάρκα, άπομακρυνθήτε από τήν κατάμεστη από κόσμο άκρογαλιά και σέ λίγο δε θα βλέπετε τίποτ' άλλο από τήν άκτή. Τό άτομο, άφανές, γάχνεται. Τόσο εΐναι μικρό κ' άσάμαντο. Διασχίστε τήν Εδωάπη μ' ένα ταχύ τραινο και κοιτάτε άπ' τ' ο παραθύριάκι. "Ανθρωποι, άνθρωποι, παντού άνθρωποι, άναριθμητοί, άγνωστοί, σάν μυμηνηκά μέσα στους κάμπους, σάν μυμηνηκά μέσα στους δρόμους. Πηγαίνετε στίς Ίνδιες, στην Κίνα και θα δΐθε να ζούν εκατομμύρια άνθρωπων πού γεννιάνται και πεθαίνουν χωρίς ή διάβα τους από τή γή κ' άφιξη περισσότερα ίσχν από ένα μυμηνηκά.

Ναι, διασχίστε τόν κόσμο και κοιτάχτε τ' ο άναριθμητα πλήθη τών άγνώστων ανθρώπων. Τών άγνώστων ! "Α ! να ή λέξις τού προβλήματος ! "Ο φόνος εΐν' έγκλημα γιατί έχουμε άριθμήσει τούς ανθρώπους ! "Όταν γεννιούνται τούς γράφουν, τούς όνομάζουν, τούς βαπτίζουν. "Ο νόμος τούς παίρνει. Νά ! Τό πλάσμα πού δέν εΐναι γραμμένο σ' ο μητρώα δε λογαριάζεται ; σκοτώνεται τ' ο σ' ο κάμπο ή στην έρημο, σ' ο βουνό ή στην πεδιάδα ! "Αδιάφορο ! "Η φύσις αγαπάει τού θάνατο· αυτή δέν τιμωρεί.

"Εκείνο πού εΐναι ιερό εΐναι τ' ο Μητρώον ! Αυτό προστατεύει τόν άνθρωπο. "Ο άνθρωπος εΐναι ιερός επειδή εΐναι γραμμένος σ' ο Μητρώον ! Τό κράτος μπορεί να σκοτώνει γιατί έχει τ' ο δικαίωμα να διορθώνη τ' ο μητρώα του. "Όταν σκοτώνει στον πόλεμο διακόσες χιλιάδες άνθρωπους

